



เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

หลักภาษากับการใช้ภาษา

หลักภาษากับการใช้ภาษามีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน หลักภาษาจะเป็นความรู้พื้นฐาน เป็นหลักให้ผู้ใช้ภาษาใช้ภาษาอย่างถูกต้อง ซึ่งใคร่มีผู้อธิบายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ดังนี้

ปรีชา ช่างขวัญยืน ใ้คอธิบายว่า ภาษาแต่ละภาษาเป็นระบบสัญลักษณ์ของภาษานั้น ซึ่งมีระบบระเบียบแบบแผนเป็นของตนเอง เรียกว่าหลักภาษา คนเราจะสื่อความหมายกัน เข้าใจ ก็ต้องรู้จักและเข้าใจหลักภาษาของตนเอง ผู้ที่จะใช้ภาษาได้ก็จึงต้องรู้จักหลักภาษา อย่างดี โดยที่ผู้พูด ผู้เขียน ต้องรู้หลักภาษาพอที่จะถ่ายทอดแสดงความคิดเห็นของตนออกมา อย่างถูกต้องตามหลักเกณฑ์ ส่วนผู้ฟังและผู้อ่าน ก็ต้องมีความรู้หลักภาษาพอที่จะแปลความหมายให้ตรงกันได้¹ ดังนั้นหลักภาษาจึงมีความสำคัญซึ่งผู้ใช้ภาษาจะละเลยเสียไม่ได้ สุจริต เพ็ชรขอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย ใ้คสรุปความสำคัญของหลักภาษาไว้ว่า หลักภาษา คือระเบียบแบบแผนของภาษาที่มีไว้ เพื่อให้ผู้ใช้ภาษายึดถือเป็นหลักในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังเป็นหลักเกณฑ์ที่จะช่วยให้คนไทยใช้ภาษาอย่างเป็นแบบแผน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั่วประเทศ²

¹ปรีชา ช่างขวัญยืน, พื้นฐานของการใช้ภาษา, หน้า 4 - 5.

²สุจริต เพ็ชรขอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย, วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา, หน้า 142.

จากเหตุผลดังกล่าวนี้จึงจำเป็นที่ผู้ใช้ภาษาจะต้องเรียนรู้และเข้าใจลักษณะโครงสร้างของภาษาของคน หากไม่รู้อะบบแบบแผนของภาษา จะทำให้ใช้ภาษาผิดไป ในส่วนหลักภาษาครูสอนจึงควรตั้งจุดประสงค์ในการสอน เน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้จากหลักภาษาไปใช้ประโยชน์ได้

ในคู่มือครูวิชาหลักภาษาไทย เล่ม 3 ใ้กล่าวถึง จุดประสงค์ในการสอนหลักภาษาซึ่งสรุปได้ว่า มุ่งหวังให้นักเรียนเป็นคนช่างสังเกตภาษาด้วยตนเองให้มาก ให้นำข้อสังเกตมาอภิปรายกันระหว่างเพื่อน มุ่งหวังให้นักเรียน ฟัง พูด อ่าน เขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังได้ให้คำแนะนำว่า นอกจากจะสอนหลักภาษาให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นในหมวดภาษาไทยแล้วยังควรหาทางทำให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ที่เรียนในโรงเรียนให้สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันด้วย¹

การที่ได้เรียนรู้ระบบแบบแผนของภาษานั้น จะทำให้มีโอกาสมากกว่าที่จะแก้ไขการใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสมกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน การใช้ภาษานั้นเป็นทักษะและศิลปะอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้ใช้จะต้องมีความรู้เรื่องหลักภาษาที่พอ จึงจะสามารถ ฟัง พูด อ่าน เขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การใช้ภาษาในด้านการฟังนั้น ในขณะที่ฟัง ผู้ฟังจะต้องติดตามเสียงของผู้พูด จะต้องใช้ความคิดที่ความเพื่อจับความหมายสำคัญของบุคคล ดังนั้น จึงต้องมีการวิเคราะห์ข้อความที่ฟังว่าตอนใดเป็นข้อเท็จจริง ตอนใดเป็นความคิดเห็น ในการวิเคราะห์นั้นเราจำเป็นที่จะต้องใช้ความรู้เรื่องโครงสร้างของภาษา ความสัมพันธ์ในประโยคและข้อความ²

1กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือครูวิชาหลักภาษาไทย เล่ม 3 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2523), หน้า 1 - 3.

2สวนิต บรมภักย์ และ ธีรพันธ์ อนวัชศิริวงศ์, หลักการพูดขั้นพื้นฐาน (สังเขปสาระสำคัญ), (กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาวาทยวิทยา คณะนิเทศศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524), หน้า 29.

ในค่านการพูดนั้น นิพนธ์ ศศิธร, สุพัศตรา สุภาพ และ ประสงค์ วัฒนสุข ไคกลาวถึงปัจจัยที่ช่วยให้การพูดสัมฤทธิ์ผลว่าขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น ภาษาที่ใช้ บุคลิกภาพ การแสดงออก เป็นต้น ในเรื่องของภาษาที่ใช้นั้น ผู้พูดจะต้องรู้จักใช้ภาษาให้ ถูกตองเหมาะสม ควรตองมีความรู้เรื่องประโยค การเรียบเรียงประโยคให้ถูกตองชัดเจน รู้จักสร้างประโยคขึ้นใช้หลายแบบ¹

สำหรับในการอ่านนั้น โดยทั่ว ๆ ไปแล้วความรู้ที่มีเนื้อหาเป็นระบบซับซ้อนนั้น เรามักจะไดจากการอ่าน การที่ผู้อ่านจะอ่านได้เข้าใจความหมายของข้อความนั้น ไม่เพียง แต่ที่ผู้อ่านจะเข้าใจคำศัพท์เท่านั้น แต่จะต้องเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ด้วย² โรนัลด์ วอร์ดฮาฟ (Ronald Wardhaugh) ไคกลาวไว้ในเรื่องไวยากรณ์และการอ่านว่า การ เข้าใจความหมายทางไวยากรณ์ของประโยค ไม่ว่าจะ เป็นกระสวนหรือโครงสร้างต่าง ๆ เป็นพื้นฐานเบื้องต้นในการเข้าใจความหมายทั่ว ๆ ไป ของเรื่องที่อ่าน³

ในการอ่านนั้นเราสามารถใช้เวลาพิจารณาเนื้อความได้นานกว่าการฟังและการพูด เมื่อไม่เข้าใจผู้อ่านสามารถหยุดอ่าน แล้วใช้ความรู้ทางไวยากรณ์วิเคราะห์ความสัมพันธ์ในประโยค ช่วยให้อ่านเข้าใจดียิ่งขึ้น

ส่วนในค่านการเขียนนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำ ความหมายของคำ การเข้าประโยค การลำดับความในประโยค ประสิทธิภาพ กายกอลอน ได้พูดถึงความสำคัญของ

¹นิพนธ์ ศศิธร, สุพัศตรา สุภาพ และ ประสงค์ วัฒนสุข, หนังสือเรียนภาษาไทย รายวิชา ท 011 การพูด (กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2524), หน้า 4-6.

²George A. Miller, Communication Language and Meaning (New York: Basic Books, Inc., 1973), p. 118.

³Ronald Wardhaugh, Reading : A Linguistic Perspective. (New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1969), p. 65.

ประโยคในการเขียนว่า ประโยคในองค์ประกอบสำคัญยิ่งในการเขียน ข้อเขียนที่ดีต้อง
ผูกประโยคถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของภาษา¹

รีเบคกา เอ็ม แวลเลต(Rebecca M. Valette)ได้ให้ความเห็นว่า การเขียน
ภาษาอังกฤษนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ รวมทั้งเขียน
ประโยคใหญ่ถูกต้อง ตามความนิยมของภาษา ตลอดจนสามารถเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความ
หรือความเรียงได้²

จากข้อความที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จะเห็นว่าหลักภาษาหรือไวยากรณ์นั้น มีความ
สำคัญและมีส่วนสัมพันธ์ต่อการใช้ภาษา ช่วยให้การใช้ภาษาเป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน
ช่วยในการใช้ภาษา ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการฟังผู้ฟังจะใช้ความรู้
ทางหลักภาษา เขาช่วยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความ ในการพูดผู้พูดก็ต้องมีความรู้
เรื่องการใช้คำและการสร้างประโยคขึ้นใช้ ในการอ่านผู้อ่านต้องรูกระสวนภายในประโยค
ประโยคกับประโยค และความสัมพันธ์ภายในข้อความ และในการเขียนผู้เขียนต้องมีความรู้
เรื่องคำ การเรียงลำดับคำ ส่วนขยายของประโยค การสร้างประโยค และการเรียงลำดับ
ความ ดังนั้น ความรู้หลักภาษานั้นจึง เป็นการช่วยให้การใช้ภาษามีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์และการใช้ภาษา

งานวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2508 ประภาศรี สุขบรรทัด ได้วิจัยเรื่อง "การสำรวจการสอนวิชา

¹ประสิทธิ์ กาพย์กลอน, การเขียนภาคปฏิบัติ (กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนา
พานิช, 2518), หน้า 80.

²Rebecca M. Valette, Modern Language Testing (New York:
Harcourt, Brace & World, 1967), p. 131.

หลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนคร" ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอน
 มากไม่ชอบสอนหลักภาษาไทย มีครูที่ชอบสอนเพียงร้อยละ 13.18 การสอนของครูเป็นแบบ
 เต็ม ก่ออธิบายแล้วให้นักเรียนจด บัญหาการสอนหลักภาษาไทย ครูส่วนมากเห็นว่าเนื่องมาจาก
 จากขาดอุปกรณ์ นักเรียนไม่เอาใจใส่ ไม่รู้จักวิธีการสอนที่ดี ไม่รู้จักแหล่งวิชาที่จะค้นหา
 ความรู้เพิ่มเติม ไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียนเท่าที่ควร ส่วนค่านักเรียนนั้น
 ส่วนมากไม่ชอบเรียนหลักภาษาไทย เพราะเห็นว่าเป็นวิชาที่น่าเบื่อ เนื้อหาวิชาเข้าใจยาก
 และซ้ำซาก คะแนนน้อยและไม่เห็นประโยชน์ในการเรียน¹

ในปี พ.ศ. 2510 ดาวร สุบงกช ได้ศึกษาเรื่อง "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา
 อังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาตอนต้นของวิทยาลัยครู 3 แห่ง
 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" โดยทดสอบนักเรียนฝึกหัดครูจำนวน 569 คน ผลการวิจัย
 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง มีผลสัมฤทธิ์ด้าน
 คำศัพท์อยู่ในระดับปานกลาง และมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจอยู่ในระดับต่ำ และความสามารถ
 ในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 3 ด้านดังกล่าว มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ²

ในปี พ.ศ. 2515 สุธรรม ชาทะสิงห์ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความ
 เข้าใจโครงสร้างและความหมายของศัพท์ภาษาอังกฤษ กับความเข้าใจในการอ่านของ
 นักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา จำนวน

¹ประกาศวี สุคบรรทัด, "การสำรวจการสอนวิชาหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา
 ตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา
 บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508)

²ดาวร สุบงกช, "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครู
 ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาตอนต้นของวิทยาลัยครู 3 แห่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ"
 (ปริญญาโททางการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2510)

510 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางโครงสร้างและคำศัพท์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ¹

ในปี พ.ศ. 2516 นภาพร ทรัพย์ทวีผลบุญ ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปี 2 ในด้านต่าง ๆ 4 ด้าน คือ ด้านโครงสร้าง (Gramatical Structures) ด้านคำศัพท์และสำนวน (Vocabulary and Expression) ด้านการสะกดคำ (Spelling) และด้านเครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation Marks) โดยศึกษาเปรียบเทียบข้อบกพร่องขององค์ประกอบทั้งสี่ด้านว่าจะส่งผลกระทบต่อการใช้ในการเขียนระดับประโยคและระดับอนุเขต (Paragraph) อย่างไร หลังจากหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อบกพร่องขององค์ประกอบทั้งสี่ด้านกับข้อบกพร่องในการเขียนประโยคและข้อความสั้น ๆ พบว่า มีความสัมพันธ์กันในทางบวก โดยเฉพาะข้อบกพร่องขององค์ประกอบด้านโครงสร้างไวยากรณ์ มีความสัมพันธ์สูงสุดต่อการเขียนจริง ๆ ของนักศึกษา คือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าถึง .75

อนึ่งจากการคำนวณค่าน้ำหนักความสำคัญ (Beta-Weight) ขององค์ประกอบทั้งสี่ด้านส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเขียนจริง ๆ ของนักศึกษานั้น พบว่า โครงสร้างไวยากรณ์มีค่าน้ำหนักความสำคัญมากที่สุดถึง .66²

¹สุธรรม ชาทะสิงห์, "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้าง (Structures) และความหมายของศัพท์ (Vocabulary) ภาษาอังกฤษกับความสามารถอ่านเอาความ (Reading Comprehension) ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2515)

²นภาพร ทรัพย์ทวีผลบุญ, "การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ในสถาบันฝึกหัดครู" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2516)

ในปีเดียวกัน ทองริค สิริวัฒน์ ได้ศึกษาถึงผลของวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างกับแบบที่ไม่เน้นโครงสร้างที่มีต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 100 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 50 คน คือกลุ่มทดลองใช้วิธีสอนแบบเน้นโครงสร้าง ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีไม่เน้นโครงสร้าง การทดลองสอนกระทำภายใน 1 เดือน โดยจำกัดการทดลองสอนควบบทเรียน 30 บท ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองแตกต่างกับกลุ่มควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างกับแบบไม่เน้นโครงสร้างไม่ทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนแตกต่างกัน¹

ในปี พ.ศ. 2517 วารินี่ ศรีสมพงษ์ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 370 คน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์และความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ต่างก็มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านโดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ คือ 0.535 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์กับการอ่าน คือ .49 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01²

¹ทองริค สิริวัฒน์, "การทดลองเปรียบเทียบผลของวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้าง (Structures) กับแบบไม่เน้นโครงสร้างที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 " (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2516)

²วารินี่ ศรีสมพงษ์, "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518)

ในปี พ.ศ. 2518 มีผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของโคญผู้วิจัยหลายคน ดังต่อไปนี้

ระรินทิพย์ เจริญสุข ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับการอ่านเอาเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 180 คน ผลการวิจัยพบว่าความสัมพันธ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์และการอ่าน คือ .49 และความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจไวยากรณ์กับการอ่าน คือ .669 โดยความสัมพันธ์ทั้งหมดนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01¹

จริยา อ่อนประไพ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์กับความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับสูง คือมีค่าเท่ากับ .76 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05²

ดวงธิดา สีลาขงศ์ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ กับความสามารถในการแต่งความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม

¹ระรินทิพย์ เจริญสุข, "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับการอ่านเอาเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518)

²จริยา อ่อนประไพ, "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

จำนวน 270 คน พบว่า ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการแต่งความ คำสัมพันธ์สหสัมพันธ์ได้ .83 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นับว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับสูง¹

อัมพร อมราชีวะ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่สามในวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าความรู้ในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ คือ .68²

ณกาศรี หงส์นาค ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเรียนการสอนหลักภาษาไทยในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" พบว่าปัญหาที่ได้จากการสอบถามอาจารย์ คือ หลักสูตรมีเนื้อหาวิชามากเกินไป ควรปรับปรุงหลักสูตร นักศึกษาส่วนใหญ่ชอบเรียนวรรณคดีไทย แต่ไม่ชอบเรียนหลักภาษา ปัญหาที่นักศึกษาประสบคือ เนื้อหาวิชาเข้าใจยาก³

¹ดวงธิดา สีลาียงค์, "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการแต่งความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518)

²อัมพร อมราชีวะ, "การศึกษาคำความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนิสิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา" (ปริญญาโทบริหารศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2518)

³ณกาศรี หงส์นาค, "การเรียนการสอนหลักภาษาไทยในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518)

วีรฉัตร วรรณคดี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยของนิสิต นักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีหนึ่ง" พบว่าความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยในค่านการ เขียนและการ ใส่อ่าน และในค่านการลำดับคำและลำดับความยังไม่ดีพอ และเนื้อหาหลักภาษาไทยที่นิสิต นักศึกษาตอบผิดกันมาก คือเรื่องเกี่ยวกับคำและประโยค¹

ในปี พ.ศ. 2519 ขจร พริงจำรัส ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับ โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียน โดยทดสอบกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม 2 แห่ง สรุปได้ว่า ความรู้เรื่องไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับการนำโครงสร้างนั้นไปใช้ในการเขียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .79 นับว่ามี ความสัมพันธ์กันในระดับสูง²

ในปี พ.ศ. 2520 สมศักดิ์ บุญสาธร ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจ การใช้คำสันธานกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรชั้น สูงปีที่สอง วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูในสวนกลาง 4 แห่ง จำนวน 204 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนความเข้าใจคำสันธานมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่าน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .51 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01³

¹วีรฉัตร วรรณคดี, "ความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย ชั้นปีหนึ่ง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกศึกษามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2518)

²ขจร พริงจำรัส, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้าง ไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียน" (วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2519)

³สมศักดิ์ บุญสาธร, "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้คำสันธานกับความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกศึกษามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520)

ในปี พ.ศ. 2521 วรรณ บัว เกิด ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความ และทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม จำนวน 100 คน ในการวิจัยนี้ ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความนั้นหมายถึง เรื่องของการใช้คำ วลี การสร้างประโยค การเรียงลำดับความรูปแบบของเรียงความ ซึ่งความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความนี้มีส่วนเป็นโครงสร้างหลักภาษาอยู่มาก ในการศึกษาเรื่องนี้พบว่า ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความกับทักษะการเขียนเรียงความมีความสัมพันธ์กัน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .35 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งค่อนข้างต่ำ แสดงให้เห็นว่าทักษะการเขียนเรียงความมิได้เกิดขึ้นจากความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความเพียงอย่างเดียว มีปัจจัยอื่นประกอบด้วย คือ การแสดงออกทางความคิดอย่างต่อเนื่อง ซึ่งแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความแบบปรนัยไม่สามารถวัดความสามารถทางคานคั่งกล่าวได้¹

ในปี พ.ศ. 2522 ศุภชัย แสงปัญญา เสนอการผสมผสานความรู้ทางภาษาศาสตร์เข้าไปในการสอนวิชาหลักภาษาไทย ได้ศึกษาเรื่อง "การผสมผสานภาษาศาสตร์ในบทเรียนวิชาหลักภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยสร้างบทเรียนเรื่องประโยคที่มีลักษณะผสมผสานระหว่างแนวคิดทางไวยากรณ์ของพระยาอุปทิศศิลปสารและแนวคิดทางภาษาศาสตร์ของทฤษฎีปริวรรต และนำบทเรียนนี้ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า ทดลอง 3 ชั้นกับกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมด 51 คน ผลการทดลองปรากฏว่าบทเรียนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 78.88/78.13 เมื่อนำไปใช้จะทำให้นักเรียนมีความรู้และความเข้าใจบทเรียนเรื่อง "ประโยค" มากกว่าเดิมและความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

¹วรรณ บัว เกิด, "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521)

ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการผสมผสานภาษาศาสตร์ในบทเรียนวิชาหลักภาษาไทย¹

ในปี พ.ศ. 2523 ชاکริค อนันทรวัน ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการ
 เถ่างความระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียนรู้อังกฤษในภาษาไทย วชิวิภาคและวากยสัมพันธ์กับกลุ่ม
 ที่ไม่ได้เรียน โดยการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งของโรงเรียนเลยพิทยาคม
 2 ห้อง ๆ ละ 45 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองอย่างละห้อง ในกลุ่ม
 ทดลองนั้นสอนหลักภาษาไทยและแต่งความ ส่วนกลุ่มควบคุมสอนเฉพาะแต่งความ ใช้เวลา
 สอนสัปดาห์ละ 1 ชม. 16 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า การให้นักเรียนได้เรียนรู้อังกฤษ
 และวากยสัมพันธ์ไม่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาในการเขียนแต่อย่างใด แต่การฝึกฝนและ
 ชี้แนะแนวทางการเขียนช่วยให้การใช้ภาษาในการเขียนดีขึ้น²

งานวิจัยของต่างประเทศ

งานวิจัยของต่างประเทศนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาผลทางไวยากรณ์ที่มีต่อการ
 ใช้ภาษาในคานต่าง ๆ พร้อม ๆ กัน มีส่วนน้อยที่ศึกษาเน้นทักษะใดทักษะหนึ่ง จึงขอนำเสนอ
 รวมกันไปดังต่อไปนี้

ในปี ค.ศ. 1962 วิดเดียม เอ แมคคาร์ทนี (William A. McCartney)
 ได้ศึกษาถึงความรู้และความสามารถในการเขียนของนิสิต โดยใช้ข้อทดสอบเรียงความแบบ
 ประพันธ์กับนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยฮาวาย จำนวน 449 คน ผลการทดสอบปรากฏว่า

¹ศุภชัย แสงปัญญา, "การผสมผสานภาษาศาสตร์ในบทเรียนวิชาหลักภาษาไทย
 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิต
 วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522)

²ชاکริค อนันทรวัน, เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการใช้ภาษาของนักเรียน
 ระหว่างนักเรียนที่เรียนรู้อังกฤษและไม่ได้เรียนรู้อังกฤษในภาษาไทย และวากยสัมพันธ์, (เคย :
 คณะศึกษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูเลย, 2523), หน้า 13

สามารถใช้แบบทดสอบเรียงความแบบปรนัยวัดความสามารถในการเขียนได้ และในขณะเดียวกันยังสามารถวัดผลความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนเรียงความกับความสามารถด้านอื่น ๆ ได้ เช่น ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ ผู้วิจัยยังได้สรุปว่า ความสามารถดังกล่าวล้วนเป็นพื้นฐานอันจะนำไปสู่ความสามารถในการเขียน¹

ในปี ค.ศ. 1972 ดอโรธี เอ็ม อัลบานีซ (Dorothy M. Albanese) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความซับซ้อนของรูปประโยคกับความเข้าใจในการอ่าน พบว่าความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับความสามารถในการเข้าใจไวยากรณ์ และการสอนอ่านด้วยวิธีเน้นการให้นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ (Syntactical Structural Relationships) ภายในประโยคช่วยให้นักเรียนทั้งที่มีความสามารถในการอ่านตามระดับชั้นและความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับชั้นอ่านได้ดีขึ้น²

ในปี ค.ศ. 1974 แฮเรียท อี คอสสัน (Harriett E. Dawson) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล (Logical Thinking Ability) ความเข้าใจไวยากรณ์ (Syntactic Comprehension) และผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน (Reading Achievement) ของนักเรียนเกรด 3 และ เกรด 4 ที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ พบว่าความเข้าใจไวยากรณ์มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผล

¹William A. McCartney, "The Development of An Objective Instrument of Measuring the Writing Ability of College Freshmen," Dissertation Abstracts International, 23(January, 1963), p. 2375.

²Dorothy M. Albanese, "A Study of Complexity of Sentence Structure as a Factor in Reading Comprehension," Dissertation Abstracts International, 33(January, 1973), p. 3248-A.

สัมพันธ์ในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .005 และความสามารถทั้ง 3 มีความสัมพันธ์ระหว่างกันด้วย¹

ในปีเดียวกันนี้ โทมัส เอส เค แฮนเซลล์ (Thomas S.K. Hansell) ได้ศึกษาผลของความซับซ้อนของประโยคระดับต่าง ๆ และความยากของคำศัพท์ที่มีต่อการอ่านของนักเรียนเกรด 7 จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่า การแก้ไขให้โครงสร้างของประโยคลดความซับซ้อนลงหรือการลดจำนวนคำยากให้น้อยลงไม่ช่วยให้บทอ่านเข้าใจง่ายขึ้น²

ในปี ค.ศ. 1974 เซนกัน มิลเดรด เอช คันทซ์ (Mildred H. Kuntz) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจไวยากรณ์ของภาษาเขียนกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนเกรด 7 พบว่า ความสามารถในการอ่านกับความเข้าใจไวยากรณ์ของภาษาเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง และผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ควรจะเน้นความสำคัญของไวยากรณ์ในการสอนอ่าน³

¹Harriett E. Dawson, "Logical Thinking Ability, Syntactic Comprehension, and Reading Achievement in Third and Fourth Grade Children from Lower SES backgrounds," Dissertation Abstracts International, 35 (December, 1974), p. 3510-A.

²Thomas S.K. Hansell, "The Effects of Manipulation on Syntax and Vocabulary on Reading Comprehension," Dissertation Abstracts International, 35 (February, 1975), p. 5215-A.

³Mildred H. Kuntz, "The Relationship between Written Syntactic Attainment and Reading Ability in Seventh Grade," Dissertation Abstracts International, 36(October, 1975), p. 2159-A.

ในปี ค.ศ. 1978 ซุซัน ดี เม็นเนนเคซ (Susan D. Menendez) ได้ศึกษาถึงผลของการฝึกหัดการเชื่อมประโยคที่มีต่อ พัฒนาการความสามารถในการสร้างประโยคทักษะในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และความสามารถในการอ่าน ซึ่งศึกษานักศึกษาปีหนึ่งในการสอนซ่อมเสริมจำนวน 53 คน โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 26 คน และกลุ่มควบคุม 27 คน ในกลุ่มทดลอง เรียนการฝึกหัดการเขียนเชื่อมประโยคเป็นพิเศษให้เรียน 3 ครั้งต่อหนึ่งสัปดาห์ ส่วนกลุ่มควบคุมให้เรียนวิชาการ เขียนร่วมกับเพื่อนในชั้นในห้องเรียนธรรมดา เป็นเวลา 2 ครั้งต่อหนึ่งสัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า วิธีฝึกหัดการเชื่อมประโยคมีผลอย่างจำกัดต่อพัฒนาการ การฝึกทักษะการสร้างประโยค และทักษะการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และวิธีนี้ไม่มีผลทำให้ความเข้าใจในการอ่านดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ¹

ในปี ค.ศ. 1978 เบิร์ต เอส สตรอว์ (Burt S. Straw) ได้ศึกษาถึงผลการสอนการเชื่อมประโยค (Sentence-Combining) และการแบ่งแยกประโยค (Sentence-Reduction) ที่มีต่อการวัดผลความคล่องแคล่วในการเขียนประโยค ความเข้าใจในการฟัง และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน เกรด 4 จำนวน 124 คน ผลการวิจัยพบว่า การสอนการเชื่อมประโยคนั้นทำให้ความคล่องแคล่วในการเขียนประโยค ความเข้าใจในการฟัง และความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ²

¹Susan D. Menendez, "The Effect of Sentence-Combining Practice on Remedial College Students' Syntactic Maturity, Punctuation Skills and Reading Ability," Dissertation Abstracts International, 39(May, 1979), p. 6599-A.

²Burt S. Straw, "An Investigation of the Effect of Sentence-Combining and Sentence-Reduction Instruction on Measures of Syntactic Fluency, Listening Comprehension, and Reading Comprehension of Fourth-Grade Students," Dissertation Abstracts International, 40(August, 1979), p. 720-A.

ในปี ค.ศ. 1981 อาร์โนลด์ พี ออฟเพินเนียม (Arnold P. Oppenheim) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างทักษะในกระบวนการทางภาษาศาสตร์ (linguistic processing skills) กับทักษะในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะกระบวนการทางภาษาศาสตร์มีความสัมพันธ์กับการอ่านในระดับสูง และทักษะกระบวนการทางภาษาศาสตร์สามารถทำนายความสามารถในการอ่านได้¹

ในปีเดียวกันนี้ คลาร์ก ดี แม็คคาฟี (Clark D. McAfee) ได้ศึกษาถึงผลของการสอนเชื่อมโยงประโยคที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และการเขียนของนักเรียนเกรดห้า ในโรงเรียนชานเมือง ซึ่งแบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มควบคุมจำนวน 25 คน กลุ่มทดลองจำนวน 25 คน เท่ากัน ให้กลุ่มควบคุมเรียนภาษาตามปกติ แต่กลุ่มทดลองได้รับการฝึกการเชื่อมโยงประโยค ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกการเชื่อมโยงประโยคมีคะแนนความเข้าใจการอ่านและการเขียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่ได้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการเขียนแบบอิสระ (free writing)²

ในปีนี้อเอง เกล บี อาร์มเบรชท์ (Gale B. Armbrecht) ได้ศึกษาถึงผลการฝึกหัดการเชื่อมโยงประโยคที่มีต่อพัฒนาการความสามารถในการสร้างประโยค คุณภาพของการเขียนและความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาปีที่หนึ่ง ในการสอนซ่อมเสริม โดยแบ่ง

¹Arnold P. Oppenheim, "Selected Relationships between Linguistic processing skills on Reading," Dissertation Abstracts International, 41(June, 1981), P. 5021-A.

²Clark D. McAfee, "Effect of Sentence-Combining Instruction on the Reading And Writing Achievement of Fifth-Grade Children in a Suburban School District," Dissertation Abstracts International, 42(July, 1981), p. 156-A.

นักศึกษาก่อเป็น 2 กลุ่ม มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 21 คน ในกลุ่มทดลองได้
รับการฝึกการเชื่อมประโยค ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนไวยากรณ์อย่างเสรี ผลการวิจัย
พบว่า ในกลุ่มทดลองมีพัฒนาการอย่างมีนัยสำคัญ เพียง 2 เรื่อง ใน 3 เรื่องของการวัด
พัฒนาการทางการสร้างประโยค (syntactic maturity) คือ เรื่อง มีน ที-ยูนิต
(mean T-unit) และเรื่องความยาวของอนุประโยค (clause length) ในเรื่อง
ของคุณภาพของงานเขียนไม่มีพัฒนาการปรากฏจากทั้งสองกลุ่มในการเขียนขั้นร่าง (draft
stage) แต่การเขียนขั้นขัดเกลา (edited stage) นั้น กลุ่มควบคุมทำคะแนนได้สูงกว่า
อย่างมีนัยสำคัญ และการฝึกหัดการเชื่อมประโยคไม่มีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อความเข้าใจใน
การอ่าน¹

รายงานผลในเดือนธันวาคมปีเดียวกันนั้น ซอนเดอร์ส เอส ซิมมอนส์
(Saunders S. Simmons) ได้ศึกษาถึงผลของการทำแบบฝึกหัดเชื่อมประโยคที่มีต่อความ
เข้าใจในการอ่านและการฟังของนักเรียนเกรดเจ็ด จำนวน 87 คน โดยแบ่งนักเรียนเป็น
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการทดลองพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่าง
สองกลุ่มนี้ แสดงว่า การสอนการเชื่อมประโยคไม่มีผลที่ทำให้ความเข้าใจในการอ่านหรือ
การฟังเพิ่มขึ้น²

¹Gale B. Ambrecht, "The Effects of Sentence-Combining Practice on the Syntactic Maturity, Quality of Writing, and Reading Comprehension of a Select Group of College Students in Remedial English in Southeast Georgia," Dissertation Abstracts International, 42(September, 1981), p. 1071-A.

²Saunders S. Simmons, "Selected Effects of Sentence Combining Exercises on the Reading and Listening Comprehension and Attitudes of Seventh Grade Students," Dissertation Abstracts International, 42(December, 1981), p. 2545-A.